

Teater brez kril

[Pop/Kultura](#) - torek, 05.10.2010 Tekst: Ana Schnabl

Premiero predstave Teater za ptiče, ki je bila minulo soboto v dvorani Španskih borcev, je zaznamovala nenadejana sprememba. Eno od šestih vlog, Richarda, je namesto Roberta Prebila, ki ga je zadržalo gostovanje Mladinskega gledališča na Kitajskem, odigral kar režiser Eric Dean Scott, edini angleški govorec predstave.

*Ob njem so nastopili še **Maja Delak** (Gloria), **Nataša Živković** (Jasmin), **Irena Tomažin** (Teresa), **Aljoša Ternovšek** (Antonio) in **Boris Kos** (Marcus). Teh šest likov je vključenih v igre v igri, ki se razkrivajo po principu ruskih babuš. Iz precej kompleksne strukture dramskega besedila je razvidno, da Teresa napiše komad, ki ga odpre nezaslišan dogodek med ženo in starko, to pa se povsem absurdno nadaljuje v serijo preprirov in razprav o taisti igri med avtorico teksta Tereso in potencialnim producentom Tonyjem. To situacijo bogatijo še raznolike mikrodrame ljubosumja, zavisti, prezira, splošneje rečeno - konfliktov.*

Zgodba Teatra za ptiče pravzaprav ni pomembna. Bolj kot kavzalnost dogodkov ali pripetljajev je pomenljiva tematska rezina predstave, njena prikrita metafikcijskost, s katero pa tokratna uprizoritev ne razpolaga dobro. V prvi plan potiska zgodbo (tudi odsotnost zgodbe) in njene številne erupcije v hitrem, skoraj komediografskem tempu, kar privede do predvidljivosti. Dinamika dogajanja se namreč zaplete v kričanje, postopanje in sprehajanje po odru, ki ni kljub nekaterim sprostitvam ali celo zamrznitvam podob nič manj utrudljiva. Pod težo besedila oziroma njegove interpretacije je ozračje iz začetnega melanholičnega, ki ga je narekovala predvsem mizanscena z intimno osvetljavo, kaj hitro prešlo v nekakšen predimenzioniran boj značajev, ki ni in ni zmogel najti svojega konca. Občutno predolgo in sčasoma nezanimivo predstavo je s svojo dokaj nevtralno igro reševal Boris Kos, pa tudi Scottove ležerne intervencije so bile v tenziji nezavzeto utelešenih likov dobrodošle. Dodaten napor je pomenila tudi akustika dvorane, zaradi katere so določene besede, v začetku še posebej tekst Tomažinove, izginjale.

Teater za ptiče je obljubljal raziskavo odprtega teritorija "med igranjem in gledališkim življenjem, nikogaršnjo zemljo med osebnim in profesionalnim", kar mu je uspelo le v odtenkih. Občinstvu so ustvarjalci žal servirali le veliko hrupa, ki se ni iztekel v nikakršen razmislek.